

Sygn. akt VIII C 3136/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 10 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko M. M. (poprzednio T.)

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 3136/18

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 6 listopada 2018 roku powód (...) S.A. w W., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o zasądzenie od M. T. kwoty 375,31 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na skutek zawarcia w dniu 21 grudnia 2015 r. z C. P. A.S. w P. umowy sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa, stał się następcą prawnym w zakresie dochodzonego roszczenia. Poprzednik prawny i M. T. zawarli umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w zakresie określonym w polisie (...), obejmującą pojazd S. (...) o nr rej. (...) w okresie od 17 września 2015 r. do 16 września 2016 r. Na dochodzoną pozew kwotę składa się 316,75 zł tytułem nieuiszczonej I raty składki i 58,56 zł tytułem skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od dnia 18 marca 2016 r. do dnia złożenia pozwu.

(pозew k. 3- 6)

Postanowieniem z dnia 11 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z uwagi na wątpliwości co do tożsamości strony pozwanej.

(postanowienie k. 6 v.- 7)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego, powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości.

(pismo procesowe k. 9, pozew złożony na formularzu k. 10- 11)

Na rozprawie w dniu 10 maja 2019 roku w imieniu powoda jego pełnomocnik nie stawił się – został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy. Pozwana nie stawiła się na termin rozprawy, pomimo prawidłowego wezwania,

nie żądała przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, nie złożyła w sprawie żadnych wyjaśnień, w tym odpowiedzi na pozew. W związku z powyższym Sąd wydał wyrok zaoczny.

(wzmianka o wydaniu wyroku zaocznego k. 27)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. Oddział w Polsce udzielał ochrony ubezpieczeniowej z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych- S. (...) w okresie od 17 września 2015 r. do 16 września 2016 r. Ubezpieczającym pojazd była M. T., całkowita kwota składki z tytułu OC wynosiła 476,50 zł, a termin płatności pierwszej raty w kwocie 316,75 zł określono na 16 września 2015 r. Zawarcie umowy zostało potwierdzone wystawieniem polisy nr (...).

(potwierdzenie zawarcia umowy ubezpieczenia k. 13, wezwanie do zapłaty k. 14)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych wyżej dowodów w postaci dokumentów.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

(...) S.A. w W. wniosło o zasądzenie od M. T. kwoty 375,31 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zobowiązania wynikającego z zawartej przez pozwaną i (...) S.A. Oddział w Polsce umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą nr (...). Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na przedawnienie dochodzonych roszczeń.

Z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych w ustawie, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 117 § 2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Należy jednocześnie zaznaczyć, iż od wejścia w życie ustawy nowelizującej Kodeks cywilny (ustawa z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, Dz.U. Nr 55, poz. 321) do dnia 9 lipca 2018 roku (do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2018, poz. 1104), Sąd badał zarzut przedawnienia tylko wówczas, jeżeli został zgłoszony przez stronę. Od dnia 9 lipca 2018 roku wszedł w życie przepis art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym, po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, a ponadto zgodnie z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 1104), roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej (to jest Kodeksie cywilnym), w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą (to jest w znowelizowanym brzmieniu). Powyższe oznacza konieczność brania przez Sąd pod uwagę z urzędu przedawnienia roszczenia przy orzekaniu od dnia 9 lipca 2018 roku, także w sprawach wszczętych przed tym dniem, a dotyczących roszczeń przysługujących przeciwko konsumentom.

Roszczenie dochodzone niniejszym powództwem bez wątpienia jest roszczeniem majątkowym przysługującym przeciwko konsumentowi. Zgodnie z art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 §1 pkt 1 k.c.) oraz przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Po każdym

przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo, przy czym w razie przerwania przedawnienia w sposób wskazany w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., biegnie ono na nowo dopiero po zakończeniu postępowania (art. 124 k.c.). Bieg terminu przedawnienia nie rozpoczyna się, a wszczęty ulega zawieszeniu w przypadkach wskazanych w art. 121 k.c.

Co prawda w uzasadnieniu pozwu strona powodowa nie wskazała daty wymagalności roszczenia, jednak wynika ona wprost z dokumentów załączonych do pozwu. W potwierdzeniu zawarcia umowy ubezpieczenia, jako datę zapłaty I raty składki ubezpieczeniowej wskazano 16 września 2015 r. Z kolei w wezwaniu do zapłaty (karta 14 akt sprawy) podano, że termin płatności składki za polisę nr (...) w kwocie 316,75 zł minął dzień później, czyli 17 września 2015 r. Co istotne strona powodowa wyraźnie wskazała, że dochodzi zapłaty I raty składki za ubezpieczenie. Zatem nie ulega wątpliwości, że roszczenie dochodzone przedmiotowym powództwem stało się wymagalne najpóźniej w dniu 18 września 2015 r.

W świetle przepisów regulujących przerwanie i zawieszenie biegu terminu przedawnienia, stwierdzić należy, że w okresie 3 lat od momentu rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, nie doszło do przerwania ani zawieszenia tego terminu – powód nie wykazał, by takie przerwanie lub zawieszenie miało miejsce. W przedmiotowej sprawie, powód nie wykazał też, aby pozwana zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia. Nie sposób także uznać by względy słuszności wymagały nieuwzględnienia w przedmiotowej sprawie wpływu terminu przedawnienia, zgodnie z art. 117¹ § 1 i 2 k.c.

Powód wystąpił z pozwem o zasądzenie powyższego roszczenia pieniężnego w dniu 6 listopada 2018 roku, a zatem po upływie 3 letniego terminu przedawnienia roszczenia, który upływał w dniu 18 września 2018 r. W związku z przedawnieniem należności głównej, nie ulega wątpliwości, że przedawnieniu uległo również roszczenie o odsetki od należności głównej.

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny, z uwagi na spełnienie przesłanek z art. 339 § 1 k.p.c. i art. 340 k.p.c. Wydanie wyroku zaocznego nie przesądzało jednak o uwzględnieniu powództwa. Z przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wynika bowiem, że sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w przepisie art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia te nie budzą uzasadnionych wątpliwości. W przedmiotowej sprawie twierdzenia faktyczne powoda budziły jednak uzasadnione wątpliwości Sądu w świetle dokumentów załączonych do pozwu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd wydając w sprawie wyrok zaoczny oddalił powództwo w całości.